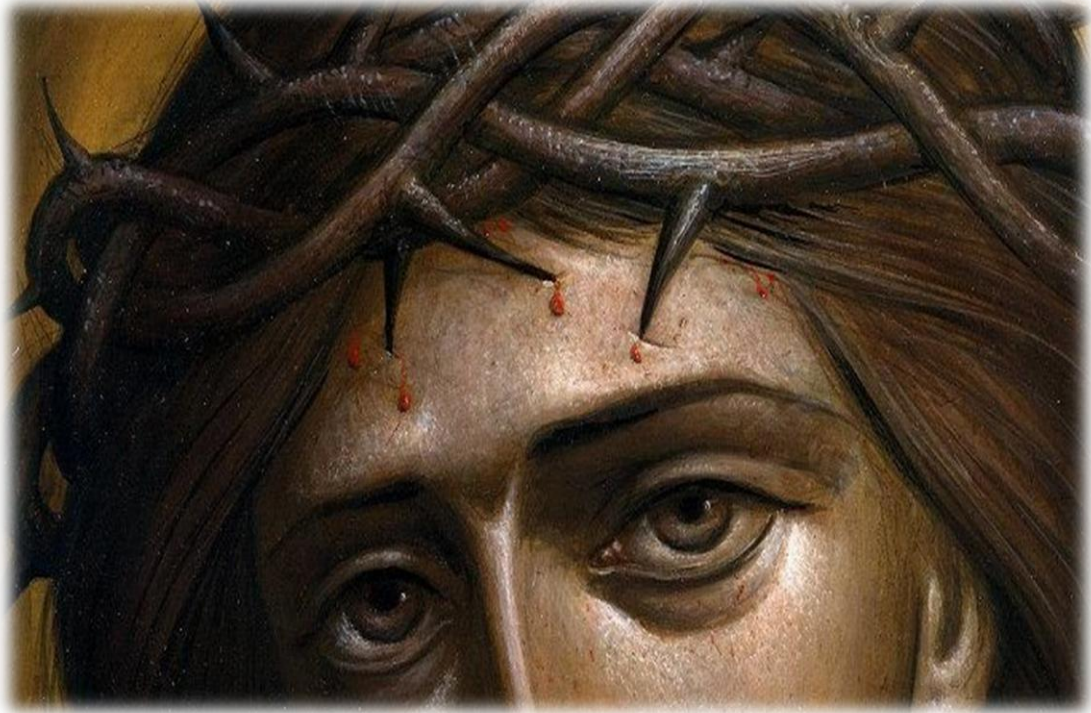

« Αν είσαι Θεός ... ».

Πρωτοπρεσβύτερος Αντώνιος Καλλιγέρης, Εκπαιδευτικός, Διευθυντής
Διεύθυνσης Ποιμαντικής Γάμου και Οικογένειας Ι.Α.Α.

Ο πόλεμος στη Συρία, στο Ιράκ και στο Αφγανιστάν παλαιότερα, οι εκατόμβες θυμάτων στην Μ. Ανατολή, η εξαθλίωση και ο θάνατος χιλιάδων ανθρώπων από την πείνα και τις ασθένειες στην Αφρική, η περιθωριοποίηση και ο αποκλεισμός χιλιάδων ανθρώπων από την απόλαυση στοιχειωδών τους δικαιωμάτων στο λεγόμενο «πολιτισμένο κόσμο» και η απώλεια χιλιάδων ανθρώπων από την πανδημία τις τελευταίες εβδομάδες, επαναφέρει συνεχώς στο προσκήνιο της καθημερινής μας ζωής το ερώτημα της παρουσίας του κακού σε αυτή.

Εάν ο Θεός δημιούργησε τον κόσμο και τον αγαπά «γιατί δεν μας θυμάται, γιατί γυρνά την πλάτη, γιατί μας παρατά» όπως τραγουδάνε οι αδελφοί Κατσιμίχα στο ομότιτλο τραγούδι τους;

Το ερώτημα που θέτουν πολλοί άνθρωποι και παρουσιάζεται πολύ εύγλωττα στο τραγούδι που προαναφέραμε, εμφανίζει και την αντίστοιχη πίστη του σύγχρονου ανθρώπου για το «ποιος» και το «πώς» είναι ο Θεός. Η εικόνα που επικρατεί ακόμα και σε πολλούς Χριστιανούς, θέλει τον Θεό, Ον δύναμης και επιβολής. Η κατανόηση Του είναι τέτοια, επειδή με παρόμοιο τρόπο καταλαβαίνουμε τους όρους δράσης μέσα στις

κοινωνίες μας. «Αν είμαστε παιδιά σου εμείς γιατί νικάν αυτοί, γιατί νικάν εκείνοι;»

Όμως, για τον Θεό της Αγ.Γραφής, το πρόβλημα δεν είναι «ποιος νικά» αλλά «ποιος ζει μαζί Του». Ουσιαστικά, ποιος θυσιάζεται, ποιος κενώνεται για χάρη του άλλου. Αυτή η διάσταση υπογραμμίζεται με πολύ έντονο τρόπο και από την Υμνολογία τής Εκκλησίας μας. Όσο η σκέψη και η καρδιά μας είναι φυλακισμένες στο δεσμοκτήριο της δύναμης και της επιβολής, θα είμαστε ανίκανοι να αντιληφθούμε, με ποιο τρόπο εξελίσσεται η παρουσία του Θεού στην ανθρώπινη ιστορία. Θα είμαστε ανίκανοι να καταλάβουμε τη διδασκαλία Του και επομένως να ζήσουμε στην Εκκλησία Του. Θα είναι αδύνατο, με τα χρώματα της αγάπης, της αδελφοσύνης, της αλληλεγγύης, της ισότητας και της δικαιοσύνης, να χρωματίσουμε τον κόσμο που μας δωρήθηκε να ζούμε.

Ένα πολύ ουσιαστικό σημείο της αναζήτησης δεν είναι η σιωπή του Θεού, αλλά το «γιατί» της σιωπής Του. Ο A.Gide, ένας από τους σπουδαιότερους Γάλλους συγγραφείς και ποιητής, ισχυριζόταν κάτι αντίστοιχο, που βλέπουμε στο μύθο του Μ. Ιεροξεταστή του Ντοστογιέφσκι:

«Ποτέ θρησκεία δεν προδόθηκε τόσο, όσο ο Χριστιανισμός από τους Χριστιανούς... Υπήρξαν στιγμές και περιπτώσεις, που η Εκκλησία δεν ήταν μόνο η φυλακή του ανθρώπου, αλλά και η φυλακή του Θεού». Νομίζω πως, έστω και με μελανά χρώματα, υπογραμμίζεται η ευθύνη τού ανθρώπου για τη χρήση των δώρων που του δόθηκαν. Η Εκκλησία όμως δεν είναι η Εκκλησία του Ζιντ ή του Μ. Ιεροξεταστή, αλλά είναι οι άνθρωποι που δημιουργήθηκαν να σκέπτονται και να δρουν ελεύθερα, ακόμα και ενάντια στο Δημιουργό τους, όπως μας βεβαιώνει η Γένεση. Το προπατορικό αμάρτημα δεν είναι άλλο από τη διακήρυξη της ρήξης της σχέσης του ανθρώπου με τον Θεό. Η ελευθερία μας είναι εκείνη που «αναγκάζει» το Θεό στη σιωπή.

Είναι αναγκαίο να αντιληφθούμε ότι εμείς είμαστε εκείνοι που με την ευθύνη μας, είτε με τη σιωπή μας, είτε με τη δράση μας, οδηγούμε τον κόσμο στην αιματοχυσία και στο δάκρυ των αδυνάτων. Ανθρώπινη ευθύνη είναι η αιματοχυσία των πολέμων, των δικτατορικών διακυβερνήσεων, της δημιουργίας στρατοπέδων συγκέντρωσης. Η διάσταση όμως της προσωπικής ευθύνης πολύ λίγο μας έχει απασχολήσει, επειδή η ζωή μας έχει διαποτιστεί με μια από τις περισσότερο αμαρτωλές πεποιθήσεις: Ότι δεν μπορούμε να αλλάξουμε τον κόσμο. Διότι ξεχνάμε

ότι ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο με αγάπη, του δώρισε, ανάμεσα στα πολλά χαρίσματα, την ελευθερία και τον όρισε διαχειριστή και φύλακα της Δημιουργίας. Διακόνημα που απαιτεί την δωρηθείσα αγάπη και την οξεία αίσθηση της ομορφιάς.

Ο Θεός σιωπά μέχρι να διψάσουμε γι' Αυτόν και να τον αναζητήσουμε. Όμως, παρά τη σιωπή Του, δεν έπαψε να δημιουργεί τις προϋποθέσεις της επιστροφής τού ανθρώπου. Δεν έπαψε να δημιουργεί «Κλίμακες» αλλά και να μας προετοιμάζει, πότε με τους Πατριάρχες και τους Κριτές και πότε με τους Προφήτες, ώστε να δεχθούμε το δώρο της συμφιλίωσης.

Ο Θεός με την ενανθρώπηση του Υιού Του απλώνει σε κάθε άνθρωπο το χέρι Του. Αυτό μαρτυρά η Εκκλησία μας με τους αγίους Της. Πορεύεται αδύναμος σε ένα κόσμο που ζητά να Τον θανατώσει. Φεύγει από τον τόπο που γεννήθηκε, γίνεται πρόσφυγας σε ξένη γη για να αποφύγει τις συνέπειες του μίσους.

Είχε σίγουρα τη δύναμη να αντισταθεί. Να εξαφανίσει τους διώκτες Του. Δεν το κάνει όμως, επιλέγοντας το δρόμο τής φαινομενικής αδυναμίας, για να αφήσει ανέγγιχτη την ανθρώπινη ελευθερία.

Η περιπέτεια της αναζήτησης δύναμης έπνιξε την ανθρωπότητα στο αίμα και την φρίκη. Κι όμως, εμείς δεν διδαχθήκαμε τίποτε από τις κατάστροφές που προκλήθηκαν. Δεν μάθαμε ότι τίποτε δεν μπορεί να κερδηθεί με την αντιπαράθεση, την αντιπαλότητα και την επιβολή.

Ο «αδύναμος» Χριστός με την Ενσάρκωση και την Ανάστασή Του αλλάζει τον κόσμο, γιατί διαλύει το κράτος του θανάτου και της αμαρτίας. Όταν οι άνθρωποι συνδέουν τη ζωή τους με τη Ζωή Του, φέρουν τις συνέπειες της Σάρκωσης και της Ανάστασης στην καθημερινή ζωή τους, το Φως, την Ελπίδα, την Χαρά, την Μακροθυμία, την πίστη και την Ειρήνη. Σώζεται το ανθρώπινο πρόσωπο. Δεν υπάρχει άλλος δρόμος. Η ανθρώπινη αξιοπρέπεια σώζεται με την προσωπική μας θυσία. Η πρόσκαιρη αδυναμία μας διαλύει την επίσης πρόσκαιρη δύναμη των ισχυρών.

Η ευθύνη μας είναι το προσωπικό «ναι» στην κλήση του Χριστού. Η άρρηκτη συνδεσή μας με τη Γέννηση, το Θάνατο και την Ανάσταση του Χριστού σημαίνει ότι καταπολεμούμε τα πάθη που μας υποδουλώνουν, ότι αλλάζουμε με την προσωπική μας θυσία και τον αγώνα τις άδικες κοινωνικές δομές, ότι συνδεόμαστε με τους άλλους ανθρώπους.

Πριν αναρωτηθούμε « Αν είσαι Θεός...» ας σκύψουμε πρώτα μέσα μας. Μήπως η καρδιά μας και η κοινωνίες μας παραμένουν το ίδιο σκοτεινές όπως ήταν ο κόσμος που Τον υποδέχθηκε πριν δυο χιλιάδες χρόνια;

Πηγή : www.pemptousia.gr/